

Arrest

nr. 155 120 van 22 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 november 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LACHAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 18 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 10 juli 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). De gemachtigde neemt om 6 augustus 2009 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Verzoekende partij dient op 7 december 2009 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 30 augustus 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde.

1.3. Verzoekende partij dient op 30 augustus 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 27 november 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij op 23 april 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.08.2012 werd ingediend door:

H., S. M. (...) (R.R.: 669091405012)

nationaliteit: Algerije

geboren te T. A. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september

2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn broer, die zich over hem ontfermt, in België verblijft. Zijn vader is overleden. Hij stelt dat zijn moeder inwoont bij zijn zus, en dat hij niet meer bij haar terecht kan, maar legt geen bewijsstukken voor om deze bewering te ondersteunen. Ook geeft hij niet aan waarom deze elementen een bijzondere omstandigheid zouden vormen om zijn aanvraag in België te mogen indienen. Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Deze argumenten worden bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, noch kan betrokkene zich dienstig beroepen op art. 8EVRM.

Het feit dat betrokkene niet tijdig een beroep heeft ingediend tegen de negatieve beschikking van 30.08.2011 aanvaarden wij evenmin als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds 2005 in België zou verblijven, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is en sociale banden heeft) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.5. De gemachtigde neemt op 27 november 2012 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt eveneens op 23 april 2013 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt gaan:

“In uitvoering van de beslissing van N. (...), D. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H. (...), S. M. (...) geboren te T. A. (...) op (...), nationaliteit Algerije,

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij heeft de Raad op 22 september 2015 een replieknota toegezonden via aangetekende zending. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd en er niet langer meer een repliekmemoire is voorzien bij een beroep tot annulatie. Een synthesesmemoire kan enkel nog worden opgevraagd op uitdrukkelijke vraag van de voorzitter, wat in casu niet het geval is. De replieknota van verzoekende partij wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Uit haar betoog kan verder worden afgeleid dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

3.2. Het middel luidt als volgt:

"Het is duidelijk dat betrokkene in niet meer of mindere mate het slachtoffer is van het administratieve kluwen dat voor de rechtsonderhorige, heden ten dage, bijna ongekende en ondoordringbaar oerwoud van plichtplegingen omvat.

Het moet hierbij ook gezegd dat het ons voorkomt dat in de rechtsleer \ frequent wordt gewezen op het feit dat een bestuurshandeling door de overheid niet enkel mag gemotiveerd zijn op de zogenaamde stijlclausules. Hierbij mag een overheid in haar besluit niet verwijzen naar adviezen, interne documenten en andere akten zonder dat de betrokkene op zijn minst hiervan kennis kan nemen.

Gelet op het grote aantal wijzingen in de wetgeving, de vernietiging van de instructies inzake regularisatie door de Raad van State dd. 11/12/2009 en het grote aantal verwijzingen naar wetgeving in de akte van kennisgeving dd. 23/04/2013, kan men niet zomaar vanuit gaan dat de betrokkene, H. S. M. (...), de volledige draagwijdte van de beslissing redelijkerwijze kon verstaan en daarom dat het terdege perfect verstaanbaar is, dat deze niet wilde tekenen voor ontvangst.

Verder volgend uit de voornoemde vernietiging van de voornoemde instructies inzake de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, heeft de Staatsecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de eerdere instructie, te blijven toepassen.

Verzoeker diende, gelet op voorgaande elementen bij punt 1, diende de verzoeker op 7-12-2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van de hogervernoemde en aangetoonde duurzame lokale verankering. Deze mogelijkheid tot regulariseren was voorzien in de vernietigde instructienota (critérium 2.8.B).

Deze aanvraag werd verworpen op 30-08-2011, omwille van de op heden achterhaalde oorzaak, omdat betrokkene geen arbeidscontract voorlegde. Men kan hierbij echter niet anders dan tevens te verwijzen naar deze aanvulling die daar cliënt werd ingediend tijdens de behandeling van zijn aanvraag.

Het is klaar en duidelijk dat door de onwilligheid van de bevoegde overheid om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen, cliënt verhinderd werd om zich verder te ontwikkelen en te verankeren in de maatschappij. Deze vergaande nalatigheid om gedurende bijna 2 jaar enige beslissing te nemen, over een materie die duidelijk binnen de regularisatiemogelijkheden valt, heeft dan ook een zware invloed gehad op de mogelijke werkrelatie van cliënt en hieruitvolgend zijn persoonlijke levenssfeer.

Het is dan ook paradoxaal dat in tijden waar de overheid mensen tracht aan het werk te helpen, dat cliënt zijn werkbereidheid hier wordt verhinderd door een onwillige overheid.

De vernietiging van de bestuurlijke nota door de Raad van State kan echter geen reden vormen voor de lange duur van de procédure, dit temeer omwille van de verklaring van de bevoegde Staatssecretaris dat hij de toepassing van de nota ging uitvoeren binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Gelet hierbij eveneens op voorgaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij niet werd aanvaard dat de vernietiging van de instructie geen objectief en redelijk verantwoord critérium kan zijn dat een verschil in behandeling kan rechtvaardigen, daar dit in strijd zou zijn met het gelijkheidsbeginsel.³

Bijgevolg kan cliënt, H. S. M. (...), niets in deze verweten worden, sterker nog betrokkene heeft een lokale verankering in de zin van het criterium 2.8.B van de (vernietigde) instructie, daar hij reeds hij reeds meer dan 5 jaar ononderbroken in zijn huidige omgeving verkeerd en wettelijk verblijf of geloofwaardige poging tot het verkrijgen van een verblijf voor 18/03/2008. Dit is een verdere bevestiging van de ontvankelijkheid en de gegrondheid hiervan.

Wij wensen ook te wijzen op de bonafiditeit van de (per voornoemd arbeidscontract vastgelegde) werkgever van de heer H. S. M. (...), P. (...) SPRL. Zij plaatsen poetspersoneel, waar betrokkene bereid is om zijn arbeid voor te leveren niettegenstaande zijn universitaire diploma behaald in Algerije, in heel België, waaronder in diverse restaurants en M. (...) (stuk 7)

Betrokkene zijn sociale verwevenheid in ons land is dan ook niet te miskennen. Zoals hoger reeds werd vermeld, beschikt cliënt over een meer dan een gewone basiskennis van het Nederlands, wat zijn verregaande wil tot integratie als rechtgeaarde burger van dit land aantoon. Verzoeker volgde Nederlandse taalcursussen aan het Provinciaal Centrum voor Volwassenenonderwijs (PCVO) te Gent alsook aan de instelling "De Bargie".

Eveneens moet men erop wijzen dat de broer van betrokkene hier in België reeds lange tijd verblijft en dat de heer M. S. H. (...) slechts heel beperkte contacten met personen in zijn geboorteland.

Er moet ook nogmaals worden gewezen op het feit dat betrokkene hier een beroepsbezigheid wil uitoefenen, maar dat door getalm van diverse overheidsdiensten hem dit op manifeste wijze werd belet. Deze manier van het uitvoeren van het staatsgezag staat haaks op de fundamentele mensenrechten die zowel in diverse internationale verdragen, met al dan niet meer of minder juridisch bindende waarde, zoals het UVRM (niet-bindend, doch moreel) als het EVRM (bindend voor alle landen, die een lidmaatschap hebben bij de Raad van Europa, dus ook België). Hierbij dient te worden gewezen op de brede werking van dit laatste verdrag, dat niet enkel de lidstaten van de EU tot conform handelen strekt doch is het verdrag ondertekend door 47 landen.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een familiaal leven van deze ingezetenen. De overheid dient ambtshalve na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met een aantal rechtsnormen van openbare orde, zoals bijvoorbeeld het recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM alsook artikel 3 van hetzelfde verdrag, zijnde het verbod op foltering. Hierbij dient toch gewezen te worden op de extensieve rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg.⁴

*Dit temeer omdat het Hof haar rechtspraak verspoelde op deze materie en wees in de zaken *Boulif v. Switzerland* (2001)⁵, *Sen v. Netherlands* op het toegenomen gewicht in de rechtspraak aan de belangen van de andere gezinsleden die door de uitzetting van een gezinslid, of in deze enig familielid, kunnen worden beschadigd.*

*Zeker in de zaak *Sen v. Nederland* kreeg het belang van de in Nederland wonende Turkse familie van het in Turkije achtergebleven meisje om hun bestaan in Nederland niet te hoeven opofferen , alle gewicht.⁶*

*In het arrest *Sen* neemt het Hof voor het eerst een verplichting aan om een familielid te laten overkomen, dat nog geen eerder verblijfsrecht in de betrokken verdragsstaat had.*

Men kan hierbij niet anders dan parallellen vinden dan bij betrokkene en zijn familiale situatie."

3.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanhaalt van artikel 3 van het EVRM. Zij voert aan dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel ambtshalve na dient te gaan of deze maatregel niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM, *"zijnde het verbod op foltering"*. Verzoekende partij verschaft verder geen enkele toelichting over de manier waarop artikel 3 EVRM door de tweede bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het middel is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van de artikel 3 van het EVRM.

3.4. Waar verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Verzoekende partij licht toe dat men er niet zomaar vanuit kon gaan dat zij de volledige draagwijdte van de bestreden beslissingen kon verstaan. Daarom is het "perfect verstaanbaar" dat zij de bestreden beslissingen niet wenste te tekenen voor ontvangst. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen ter kennis werden gebracht aan verzoekende partij op 23 april 2013. Dit wordt op zich ook niet door verzoekende partij betwist. De Raad ziet niet in hoe het de uiteenzetting omtrent de redenen waarom verzoekende partij de bestreden beslissingen niet wenste te ondertekenen, kan leiden tot de nietigverklaring ervan. Aangaande opmerking is dan ook niet dienstig.

3.6. De Raad merkt op dat verzoekende partij deels dezelfde argumenten aanhaalt als diegene die zij heeft uiteengezet in haar in punt 1.1. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg onderzoekt de Raad in eerste orde de eerste bestreden beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard.

3.7. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.7. Verzoekende partij wijst erop dat, ondanks de vernietiging door de Raad van State van de instructie betreffende de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, de bevoegde staatssecretaris zich geëngageerd heeft om, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, deze instructie te blijven toepassen. Verzoekende partij licht toe dat zij op 7 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op basis van een duurzame lokale verankering, zoals voorzien in het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie. Deze aanvraag werd verworpen op 30 augustus 2011 omdat zij geen arbeidscontract had voorgelegd. Verzoekende partij merkt op dat zij haar aanvraag toen heeft geactualiseerd met een nieuw arbeidscontract. Zij voert verder aan dat het duidelijk is dat, door de onwilligheid van de bevoegde overheid om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen, zij verhinderd werd om zich verder te ontwikkelen en te verankeren in de Belgische maatschappij. Deze verregaande nalatigheid om gedurende bijna twee jaar een beslissing te nemen, heeft dan ook een zware invloed gehad op haar mogelijke werkrelatie en hieruit volgend haar “persoonlijke levenssfeer”. Daarbij stelt verzoekende partij nog dat de vernietiging van de voormelde instructie door de Raad van State geen reden vormt voor de lange duur van de procedure, dit te meer omwille van de verklaring van de bevoegde staatssecretaris om de instructie te blijven toepassen. Verzoekende partij besluit dat zij aantoonbaar in België lokaal te zijn verankerd in de zin van het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie, daar zij reeds meer dan vijf jaar ononderbroken in haar huidige omgeving verkeert en zij geloofwaardige

pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen voor 18 maart 2008. In de feiten uiteenzetting geeft verzoekende partij nog aan dat zij een beroep wenste in te dienen tegen de beslissing van 30 augustus 2011 maar dat dit beroep omwille van een misverstand nooit werd ingediend bij de Raad.

De Raad stelt verder vast dat het betoog dat verzoekende partij haar aanvraag van 7 december 2009 zou hebben aangevuld met een nieuw arbeidscontract en dat de gemachtigde te lang heeft gewacht met het nemen van deze beslissing waardoor haar verdere integratie in België werd bemoeilijkt, eveneens werd aangehaald als buitengewone omstandigheid in de huidige aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoekende partij heeft in haar aanvraag eveneens uiteengezet dat een verzoekschrift werd opgesteld om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 augustus 2011, doch dat dit verzoekschrift nooit werd ingediend bij de Raad.

Met betrekking tot deze argumenten heeft de gemachtigde het volgende gesteld in de eerste bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkene niet tijdig een beroep heeft ingediend tegen de negatieve beschikking van 30.08.2011 aanvaarden wij evenmin als een buitengewone omstandigheid.” Aldus blijkt dat de gemachtigde in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de kritiek van de verzoekende partij, die gericht is tegen de beslissing genomen op 30 augustus 2011 en waartegen geen beroep tot nietigverklaring werd ingesteld. Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift de kritiek gericht tegen de voormelde beslissing en zij geeft nogmaals aan dat hier geen beroep tegen werd ingediend. Verzoekende partij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist dat een dergelijk element niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Evenmin toont verzoekende partij, door het louter herhalen van hetgeen zij reeds naar voor bracht in het kader van haar aanvraag, aan dat het motief gebaseerd is op een incorrecte feitenvinding.

Waar verzoekende partij meent dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk en gegrond is omdat zij aantoonde in België duurzaam lokaal te zijn verankerd in de zin van het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag om verblijfsmachtiging, vermeld in punt 1.3., beroept op de instructie van 19 juli 2009, met name op criterium 2.8.B.

De gemachtigde motiveert dienaangaande in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat ze voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk is (en dat zij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden) aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten (cfr. RvS nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434 van 13 maart 2012; RvS, nrs. 218.922 en 218.923 van 17 april 2012; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat betreft de stelling dat de staatssecretaris verklaard heeft de vernietigde instructie te blijven toepassen, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaring geen wettelijke of reglementaire

norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaken. Zodoende vermag verzoekende partij hier geen middel uit putten gelet op het feit dat niet aangetoond is dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft.

3.8. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar haar verblijf in België sinds meer dan vijf jaar, haar werkbereidheid in België en haar “sociale verwevenheid” in België, waarbij zij verwijst naar het feit dat zij Nederlands heeft geleerd, hetgeen tevens haar verregaande wil tot integratie in België aantoon.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag heeft aangegeven sinds 7 jaar op ononderbroken wijze in België te verblijven, dat zij bereid is om in België te werken (waarbij zij kritiek uit op de beslissing van 30 augustus 2011 waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 7 december 2009 onontvankelijk werd verklaard), dat zij zeer goed Nederlands spreekt en dat zij in haar thuisland “geen reden van bestaan” meer heeft. Verzoekende partij koppelt deze elementen aan haar bewering dat zij in België duurzaam lokaal verankerd is, conform het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met deze opgegeven elementen rekening heeft gehouden. Dienaangaande wordt het volgende gemotiveerd:

“De elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds 2005 in België zou verblijven, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is en sociale banden heeft) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze concrete motieven niet betwist noch weerlegt.

De Raad wijst erop dat buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... De Raad van State stelde verder “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). Het verblijf van verzoekende partij en de daaruit voortvloeiende integratie en verankering in België zijn dus in beginsel elementen die de gegrondheidsfase betreffen.

De beoordeling van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. De Raad wenst er voorts nog op te wijzen dat deze elementen nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Tot slot duidt de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, aangezien deze instructie door de Raad van State werd vernietigd.

Verzoekende partij toont noch in haar aanvraag noch in haar verzoekschrift concreet aan waarom haar lang verblijf, integratie (het feit dat zij goed Nederlands spreekt en werkbereid is) en sociale verwevenheid in België het haar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om een aanvraag om verblijfsmachtiging in haar land van herkomst in te dienen. Op basis van bovenvermeld betoog dat louter bestaat in een stelling die neerkomt op het herhalen van dezelfde argumenten die reeds werden aangevoerd in de verblijfsaanvraag, kan niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop de gemachtigde de ingeroepen integratie en sociale verwevenheid in België apprecieerde kennelijk onredelijk is of het resultaat is van een onjuiste feitenappreciatie.

3.9. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij in haar land van herkomst “slechts heel beperkte contacten heeft”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag niet uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij in haar land van herkomst slechts heel beperkte contacten heeft met personen. De Raad wijst erop dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke precies de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Bij gebrek aan een uiteenzetting in de verblijfsaanvraag omtrent het gebrek aan contact

met “personen” in Algerije, kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden.

Voor zover verzoekende partij aangeeft niet meer bij haar familie terecht te kunnen in Algerije, constateert de Raad dat verzoekende partij in haar aanvraag heeft uiteengezet dat zij in haar land van herkomst “geen reden van bestaan” heeft, dat haar vader overleden is en dat haar kerngezin hierdoor uit elkaar is gevallen, waardoor zij er niet meer terecht kan, omdat haar moeder inwoont bij haar zus. De gemachtigde heeft deze elementen in aanmerking genomen bij de beoordeling van haar aanvraag om verblijfsmachtiging, doch oordeelt in zijn beslissing het volgende:

“Zijn vader is overleden. Hij stelt dat zijn moeder inwoont bij zijn zus, en dat hij niet meer bij haar terecht kan, maar legt geen bewijsstukken voor om deze bewering te ondersteunen. Ook geeft hij niet aan waarom deze elementen een bijzondere omstandigheid zouden vormen om zijn aanvraag in België te mogen indienen.”

Verzoekende partij toont middels haar loutere stelling dat zij slechts heel beperkte contacten heeft met personen, aan dat voormelde conclusie van de gemachtigde kennelijk onredelijk is of het resultaat is van een foutieve feitenappreciatie. Verzoekende partij licht immers op geen enkele manier toe waarom de bewering dat zij in haar land van herkomst niet bij haar familie terecht kan – in zoverre zij dit bedoelt met de bemerking dat zij er nog meer heel beperkte contacten heeft – het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om haar aanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit haar land van herkomst. Bovendien staat zij haar bewering niet met enig begin van bewijs.

3.10. Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Zij wijst er in dit verband op dat haar broer reeds lange tijd in België verblijft (en dat zij slechts zeer beperkte contacten heeft met personen in haar land van herkomst). Verzoekende partij verwijst naar de zaken “*Boulif v. Switzerland*” en “*Sen v. Netherlands*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij meent dat er parallellen zijn met haar eigen familiale situatie.

De eerste bestreden beslissing heeft betrekking op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. In een situatie van eerste toelating dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut vs. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer vs. Nederland*, § 38). Dit gebeurt aan de hand van een billijke belangenafweging.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn broer, die zich over hem ontfermt, in België verblijft. Zijn vader is overleden. Hij stelt dat zijn moeder inwoont bij zijn zus, en dat hij niet meer bij haar terecht kan, maar legt geen bewijsstukken voor om deze bewering te ondersteunen. Ook geeft hij niet aan waarom deze elementen een bijzondere omstandigheid zouden vormen om zijn aanvraag in België te mogen indienen. Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Deze argumenten worden bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, noch kan betrokkene zich dienstig beroepen op art. 8EVRM.”

Uit de eerste bestreden beslissing, op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, blijkt derhalve dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift enkel herhaalt dat zij een broer heeft in België die hier al lang verblijft, en dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel diende na te gaan of deze beslissing niet in strijd is met het recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De concrete motivering in de bestreden beslissing wordt met dit uiterst beknopte betoog niet betwist of weerlegd. Verzoekende partij toont derwijze niet aan waarom het gegeven dat haar broer sinds lange tijd in België verblijft, een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit haar land van herkomst in te dienen. Noch toont zij met dit summiere betoog aan dat de gezinsbanden met haar broer tijdens een eventuele scheiding onherstelbaar zouden worden beschadigd

of dat een scheiding tot een definitieve breuk van deze gezinsbanden zou leiden. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekende partij in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekende partij dit aan de hand van haar uiterst summier betoog niet aan.

De Raad wijst er bovendien nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar broer om het gezinsleven met hem verder te onderhouden.

3.11. De Raad wijst tenslotte op de nauwe samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van het bestreden bevel, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Algerije verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat op grond van de elementen die aan de gemachtigde werden kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.3., een afweging omtrent het gezinsleven van verzoekende partij heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoekende partij, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van haar verblijf.

3.12. Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift nog aan dat zij in België een beroepsbezigheid wenst uit te oefenen, maar dat dit haar door het getalm van diverse overheidsdiensten belet werd. Deze manier *“van het uitvoeren van het staatsgezag staat haaks op de fundamentele mensenrechten die zowel in diverse internationale verdragen, met al dan niet meer of minder juridisch bindende waarde, zoals het UVRM (niet bindend, doch moreel) als het EVRM (bindend voor alle landen, die een lidmaatschap hebben bij de Raad van Europa, dus ook België)”*. Verzoekende partij wenst derhalve nogmaals haar werkbereidheid in België te benadrukken. De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de werkbereidheid van verzoekende partij een element van integratie betreft dat behoort tot de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Door wederom te wijzen op haar werkbereidheid – die door het getalm van verschillende overheidsdiensten manifest zou worden belet, hetgeen niet te rijmen valt met tal van, niet nader genoemde, fundamentele mensenrechten zoals vervat in de Universele Verklaring betreffende de Rechten van de Mens en het EVRM – toont de verzoekende partij niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om dit element niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheid.

3.13. In het licht van wat hierboven werd besproken, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden die het geval van verzoekende partij kenmerken en dat hij hieromtrent uitvoerig heeft gemotiveerd zodat van enige “stijlclausules” – voor zover deze kritiek betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing en het geen louter theoretische toelichting betreft – geen sprake is. Met haar betoog, zoals hierboven besproken, toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden. Noch wordt de schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES